

Posudek vedoucí diplomové práce

Autor: Dominik Kubát
Téma: Společnická žaloba
Vedoucí: JUDr. Anna Outlá

V úvodu diplomové práce akcentuje autor svou fascinaci obchodními společnostmi a jejich fungováním v reálném světě, což bylo podle něho hlavním důvodem pro volbu tématu kvalifikační práce.

Za cíl svého díla si pak vytkl nabídnout všem zájemcům možnost pochopení institutu společnické žaloby a osvětu pro její uplatnění v praxi. Tento jistě bohubilý záměr se mu však podařilo realizovat toliko velmi omezeně. Podíl viny na zmařeném úmyslu lze vystopovat jak u formální, tak u obsahové stránky díla.

Pokud jde o formální požadavky, za první hraniční ukazatel můžeme označit minimální rozsah práce, jehož dodržení v souladu s vyhláškou děkana Fakulty právnické č. 33D/2019, o státní závěrečné zkoušce, se sice podařilo docílit, ovšem za cenu občasného návratu k již jednou zpracovaným sekvencím (srov. např. téma informační asymetrie nebo úhrada soudních poplatků a nákladů právního zastoupení) či zakomponováním notorií v hypertrofujícím množství (za jiné třeba s. 26 a s. 28 opět ohledně soudního poplatku a nákladů právního zastoupení).

Poznámkový aparát z prvoplánového číselného označení může být vnímán jako vcelku odpovídající, při bližším zkoumání se však jeví spíše jako chudý. Diplomant totiž hojně odkazuje na publikaci Zákon o obchodních korporacích. Komentář z pera Ivany Štenglové a kol., na samotný zákon (citovaný přitom doslovně již v příslušné zpracované pasáži) a v neposlední řadě též na předchozí kapitoly diplomové práce. Chvályhodná je snaha pracovat s dostupnou judikaturou, její transformace do textu se ovšem potýká s jistou vyjadřovací kostrbatostí autora (viz namátkou s. 20, s. 22, s. 30).

Na kultivovanosti ubírá diplomové práci rovněž celkově stylisticky neobratné vyjadřování, které místy sklouzává až do jazyka podřadné příručky používáním výrazů typu „rozsekl jednoznačně situaci“ (s. 28), „může se vyskytnout zádrhel“ (s. 41), „stihl si napěchovat kapsy“ (s. 49), „sázka do loterie“ (s. 52). Lze jistě připustit, že určitá forma slovní nadsázky a expresivního projevu může stroze profesionální text zlidštit, ale v tomto případě nižší jazyková kultura autora spíše nasvědčuje obavě, že si dobře neosvojil rutinní odborné vyjadřování.

Jednoznačně nejslabším článkem formální stránky jsou závady v gramatice a interpunkci v množství, které přesahuje tolerovatelnou hranici. Při standardním vnímání vlivu interpunkce na význam právního textu je takové pochybení závažným nedostatkem. Přehlédnout pak nelze ani časté překlepy (viz jen na ukázkou s. 10 nelézt místo nalézt, s. 13 proti jednatele místo jednateli, s. 20 této fakt místo tento, s. 21 společnickou smlouvu místo společenskou, s. 34 újmy vzniklý místo vzniklé, s. 37 odst. 3.1.5 nedokončená první věta, totéž s. 45 odst. 2 a 4 vždy první věta, s. 49 se mohlo o případ místo se mohlo jednat o případ).

Kvalitě předkládaného textu nepřidávají ani partie, které by jen obtížně bylo možné označit za stylisticky vybroušené a kterých je celá řada. Pro ilustraci lze citovat (včetně chybné interpunkce):

„Například porušení zákazu konkurence jako takové nespadá do péče řádného hospodáře a pro to pokud by to bylo bráno v užším pojetí tj. vztahovalo by se to pouze na porušení péče řádného hospodáře a nedala by se vzniklá škoda domáhat uplatněním společnické žaloby, což by postrádalo smysl.“ (s. 13)

„A pokud bychom vzali v potaz, že by žalobu chtěl uplatnit společník, který by měl podíl například 1%, mohlo by takto dojít k problému, že v případě, kdy by společnosti vznikla újma, a tento menšinový společník by uplatnil společnickou žalobu a musel vést náklady vzniklé z právního zastoupení.“ (s. 28)

„K poškození pověsti by tak mohlo, jak samotným zahájením řízení, kde fakt, že statutární orgán porušil své fiduciární povinnosti, může mít obrovský dopad na pověst společnosti, a může to tak odradit jak investory, tak potencionální zákazníky, nebo další společnosti, se kterými spolupracuje.“ (s. 44)

„Pro to, aby mohl společnickou žalobu společník podat, bude muset prokázat, jednání společníka vzniklou škodu a příčinnou souvislost mezi nimi, a také musí prokázat, že je společníkem, což je naprosto snadné a může tak učinit pomocí výpisu z obchodního rejstříku.“ (s. 47).

Autor se nevyvaroval ani celé plejády věcných nepřesností, které se sice samy o sobě mohou jevit jako drobné marginálie, ale v celkovém pohledu výsledný efekt diplomové práce značně devalvují. Čtenář pak může jen spekulovat, zda jde pouze o momentální selhání v rámci tvůrčího nasazení nebo o projev neznalosti. Tuto podobu má například konstatování na s. 10, že společnická žaloba spadá do derivativních žalob, což znamená, „že jsou spojeny s podílem společnosti“, na s. 21 „fakt, že společníci si volí jednatele společnosti“, na s. 25 „společně se zánikem podílu mu zanikl právní zájem ve formě majetkové hodnoty podílu“, na s. 30 „objektivní promlčecí lhůtou ve věci společnické žaloby je právo na náhradu škody nebo újmy.“ Zcela ojediněle probleskne v textu vyjádření vlastního názoru diplomanta (s. 23, 28, 31), které však postrádá hlubší vhled do řešené problematiky.

Autorem v závěru diplomové práce označené použité metody analýzy, komparace, analogie, indukce a dedukce se v díle projevují jen sporadicky, převládá metoda deskripce, v páté kapitole, jak sám diplomant připouští, inspirovaná dokonce úvahou jediného odborníka.

V návaznosti na shora popsané nedostatky nelze než uzavřít, že diplomová práce je na samé hranici obhajitelnosti, nicméně přesvědčivý výkon autora při ústní prezentaci může tento spíše negativní závěr zvrátit. Diplomovou práci proto doporučuji k obhajobě s předběžnou klasifikací dobře.

Při obhajobě by diplomant mohl blíže vysvětlit svůj názor na avizovaný možný souběh nároků společníka plynoucích z řízení o reflexní škodě a řízení o společnické žalobě a podrobněji rozebrat návrhy de lege ferenda.